

[Tove Jørgensen.]

konsulent for hjemmehjælp. Hun siger i en redegørelse om uddannelsen af hjemmehjælpere, at et grundkursus af 4 ugers varighed i sig selv er en stærk forringelse af den nuværende uddannelse, at det ikke er forsvarligt at kalde grundkurset for en uddannelse, der i omfang er i overensstemmelse med de arbejdsopgaver, det er pålagt hjemmehjælpere at udføre.

Det er altså disse mennesker, man forestiller sig nu skal erstatte plejehjemmene. Jeg er ikke i tvivl om, at de hjemmehjælpere, vi har, virkelig er parate til at gøre en indsats. Men de må altså også have en uddannelse, og de må have de specialkurser, der skal til, for overhovedet at kunne klare deres job.

Men det, det er udtryk for, er den forløjethed, som præger den socialdemokratiske politik i denne tid, og det kommer til udtryk på den måde, at man ved at give det udseende af, at man skal spare plejehjemspladser og vil bevare folk i deres eget hjem, ændrer på byrdefordelingen mellem stat og kommune. Det, alle disse tre lovforslag er udtryk for, er, at man tager fra de fattige og giver til de rige.

Det er jo sådan, at kommuneskatterne ikke er progressive, og når man vælter byrderne over på kommunerne, er det den lavestlønnede del af befolkningen, der får den største byrde at bære, og det er det, dette her er udtryk for. Den refusion, vi her giver, gælder kun for 3 år, men de refusioner, vi fratager kommunerne, for kapitaludgifterne til plejehjemspladser, er ikke tidsbegrænsede, dem bliver kommunerne ved med at skulle løbe med. Hvis de vil fastholde den forhøjelse af hjemmehjælpsservice, der kommer, skal kommunerne også selv bære den. Det vil sige, at kommunerne i det lange løb vil få nogle ekstra udgifter på 396 mill. kr. bare ud fra de tal, der findes i lovforslagets beregninger. Det vil sige, at man faktisk kaster byrderne over på kommunerne. Det samme gør sig gældende, hvis man vil nedsætte de generelle tilskud; derved gør man også de ringest stillede kommuner til sorteper og fører i virkeligheden byrderne over på de svageste skuldre.

Det samme er de to lovforslag om ændringer af dagpengeloven udtryk for. Vi ved, og det har vi også fra DKPs side gjort opmærksom på i betænkningen, at der ikke er grundlag for at antage, at der vil komme flere mennesker i arbejde som følge af lovforslag nr. L 216. Udgifterne på 16 mill. kr. til de allerede forsikrede vil være et rent arbejdsgivertilskud. Vi

ved også, at der kun er 7.300, der overhovedet er inde i ordningen, og det svarer ikke engang til 1 pct. af de mulige. Der er derfor ikke nogen grund til at tro, at det vil have nogen særlig mærkbar beskæftigelsesmæssig effekt.

Hvad angår lovforslag nr. L 221, som der nu træffes beslutning om andetsteds her i huset, vil en ændring således, at vi går ned til 3 uger for arbejdsgiverne, betyde en offentlig merudgift på 320 mill. kr. Det er altså dem, man giver pengene til uden at have nogen sikkerhed for, at der vil komme flere mennesker i arbejde.

Havde man anvendt disse penge inden for den offentlige sektor, havde man direkte mulighed for at skaffe arbejdspladser, og havde man lagt udgiftsbyrderne på staten i stedet for på kommunerne, var det de skuldre, der bedst kunne bære byrderne, der var kommet til det, og ikke som nu de svageste.

Det er realiteterne bag den politik, som socialdemokratiet fører i øjeblikket. Jeg føler, der er gået svamp i den politik, man fører, svamp, der nogle gange bliver til blødende sår, sådan som vi ser det i mexikanersagen, og i andre tilfælde til skinnende blomster, sådan som vi ser det i alle disse arbejdsgivertilskud, uden at man giver noget til den almindelige, jævne befolkning.

Grethe Philip (RV):

Uvidende sjæle, der hørte hr. Jørgen Junior fra fremskridtspartiet for nogen tid siden, må have kunnet tro, at det var fremskridtspartiet, der ligefrem havde opfundet hjemmehjælperordningen. For at der nu ikke skal ske historieforfalskning, vil jeg gøre opmærksom på, at det er noget, vi i de forskellige partier her i folketinget har talt om og gennemført regler og ordninger om, længe før fremskridtspartiet overhovedet dukkede op i horisonten. Men jeg vil da gerne udtrykke min glæde over, at man i fremskridtspartiet og med hr. Jørgen Junior som en fortræffelig repræsentant tilslutter sig de tanker, som vi andre allerede i mange år har været inde på.

I det radikale venstre ser vi med tilfredshed på, at staten nu går ind med en øget refusion til udbygning af hjemmehjælpen. Jeg har selv her i folketinget ved en tidligere lejlighed peget på, at der i en konjunktursituation som den, vi er i nu, kan være meget god grund til at udvide den offentlige service, og det er jo faktisk det, man gør nu. Man siger, at når der er en stor